

דעתות השם יתברא

**ספר
שאלות ותשובות
טבוח והכין
על שחיטה וטריפות**

חדש מנחם אב שנת תשמ"ה לפ"ק
ברוקליין נוא יארק

בנ' ליטשה לצד רגוף. בברחתה וחוי במקום וטקי' וטין מלוי סק'ל' שמניע לשם האונא העליונה השפטאלית. (טט) כס נרמ'ל סמי' מה' נגגה למלוכה וע' ליקון ישליה נפוחה. ובעוף במקום שמתחלין סמי' נ' כס נמאק נ' דיאגניים כשבוכבין על הגוף ותוא השיעור (טט) ס'ע' כס סמי' נ' שנאמר. בושט (ילק' אה ב' טלק' ב'). אם וככלמ'ל נגגה ה' ומפץ' שחת שם היי הנרטה. שחת לטעללה סק'ל' ס'ע' ורמ'ל כס ממקם היה כשר (טט) ממי' נ' נגגה ה' (טט) לא'

טלק' ב'. א' בושט בין בברחתה ובין בחו' וועף. אם שחת לטעללה בטורבען חותט היי הנרטה, אלא דבשור רגוזול שייעור טורבען והושט הווא ד' אצבעות ממקום וחובוז בלחי, ובשאר ברחתה וגיה השיעור הזה לפי ערך נדל' וקטנו; וכן בעוף (טט):

ב' וליטשה שייעודו בברחתה וויי במקום שמתחליל רושט להטערן החיטו סטוק להברט ובעוף במקום שמתחליל בבר נבו של זוק, ותוא המקים שרוושט אין לו אלא עור אחד (טט) ובאווא שאן לה זוק שייעוד במקום. הרותלת חיבור דיאגניים לנוף ביגל (טט אה ב'):

ז' שאלה: כיצד יעשה שלא יבא לידי תרmeta? תשובה: יודר לשחות באמצע הצואר. ותמנגן לבוטף את ברחתה או הדוי נגר הצואר ובמקום שכלה, טפ' שוחטין (טט) וברתגנוול יש' לוחר ורבה, שודכו להבליע הטענית בשיטת השחיטה, היהינ למתוח ודרבה בלא פטה אורע הבש' שכנן הלחי והטמנין עד שאטלו אם שותט באמצע הצואר לפעמים אינו שוחט במקום שחיטה. עיכ' ציריך המשותם לראו' שלא יהוו הסוגים שבליין בשעת שחיטה (טט):

ח' שאלה: עיקד מין מוחבו. או שטחה כיצד? תשובה: א' נערך רוב הקנה או רוב החותט ממקום שותם חבור נבש'

סמכות ואCTION בברשותם לבן הלווי, אפילו נשוא ר' מנו (ט) סמ"ח ס"י מיעוט הסימן מוחבר היטב במקום אחד ר' שמואלה, והשוחיטה פסולה (ט) ואם לא עקר אלא מיעוטם דמיון, אפילו אם הרוב נשאר מודולל בכמה מקומות בשור (טט): ב אם לא עקר הסימן מוחבר הטעבו קלן כי. וט' תכ"ט אל הלווי, אבל תחיכת הבשר עצמה כ"ז וע' סמ"ט כל נערקה נוליה מהלווי, ואפילו לא נערקה כ"ק נ"ז (ט) ס"ט סס בולה אלא רובה והטיעות הנשאר היה ט' מ"ז ומ' מ"ח סמ"י מודולל בב' וג' מקומות, דאי עיקור גוליה, אבל אם דאי מיעוט הנשאר מוחבר היטב במקום אחד נהא, היבא דאייבא הפטיט. ואם נשאר הרוב, אעמי שוחט מודולל ודאי בשור (ט): נערקו הסמנים זה מזה בחוב ארין, שחרבן להוות מוחבר, גז' מקרי עיקור ומטול (טט): אם נפרד אחד מן הסמנים ממוקם חיבורו בארכ' הגנאה גוזבו, הרי ניב עיקור (טט) ומודינא אין חוליק בכל אלו סדרות, אם נעשו צמן מה קודם השוחיטה, או בשעת השפה, בין עיי מעשה, ובין מלאיז (טט) אם לא מזד העטרא באשר יבואר לקמן (ט' יט' טט' נ):

שאלה: מה הם רשיי החיים המתהעטים ספטל עיקור הנבר ?
שובה: אם אפילו עוף שהבשרו בסימן אחד, אם נעקר סימן אחד קודם ששחת השגוי פטולה, אבל שhet אחד בטענה כרבוש שוחיטה ואחר נשמט השגוי בשרה, ואפילו שפטו נ"ז, מילו אם שפטו בידי כשדגשחט עדרין דאי, אין להכשיר אלא במקומות הפטיט (ט):
בדיא שמטות סימן השגוי בעוף אחר שחתה. הראשון איתן פועל, אם פסק עכ"ש מלשוחות. אבל אם הוא לא פסק מלשוחות כ"א

ולשוב אל המוקם אשר הebin לו בתחילת לשחותה, עיין דוראי אמר לתחילת, מג"ל ס' ק"ג סק"ב : ס' ק"ד סק"ג וכונכיהם : מ"מ איתו חור וمبرך (ז') :

ט' שאלה : ביריקת הסטנים אחר השחיטה מ' כיצד ?
השובה : צריך שיבדק בסמנים תיכף ומפ"ח סט' ג' (ז') כת' לאחר ששחט, אחר שלשה סט סט' ל' (ז') ס"ע ; וע' גמ"ח סט סט' ג' .
דברים הללו :

א' אם נשחטו רובן של סמנים בהלכתן (ריש' ת' ב'), ואמ' לא אז היטב שנשחטו רובן, השחיטה פטלה (ז'). ובבבמה נג' להעביר ידו תוך ביהיש להרניש נס במשטוש היד אם הסטני התוכין כשייר, דמרווב חום שבביהיש, איא לשער היה בראוי (ז') ואם לא בדק תיכף, אלא זמן מה אחר השחיטה, אלא רוב הסטן, בבהמה כשרה, ובעוף צריך שחח, ויש ליה שמא גנוחב התתק עי פרוכות בין בקנה ובין בוושט (ז') :

ב' בעוטות צריך לבודק עוד, אם לא נשטטו הסטנים ממקומן חיבורן בלתי, והבריקה היא צי שוחוף אגוזיל על השיען בבע, עד שיטלו הסטנים מruk הזרוק תוך לטיאר, ואם הווען מאליהן, בידוע שאין נשטין. ואם שכח מלבדוק איז זה כשרה (ז') :

ג' אם שחט סטוק להראש מאר או נטוק הרכה סטוק להלכן, צריך שיבדק ניב אם לא עשה הנרימה, ואם לא בדק השחיטה אמוריה (ז') :

ו' שאלה : ביריקת המבן לאחר השחיטה כיצד ?

השובה : אין בדיקת המבן לאחר השחיטה כדין בדיקתו קודמת השחיטה כגיל (ה' ז') אלא שצורך לווד שתריר-סמכות לאז

דיני צרכי דבש רשותה יט

לאחר השחיטה بعد שהם שם ואין נקרש על המכין. אבל אם המתין ובדך לאחר זמן, צריך להודיע המכין הייטב מדם הקירוש, ואחדכ יבדקו (^ט).ordin אם נמצא פנות בבדיקה זו, והין נאבד המכין הבלא בבדיקה זו שאחר השחיטה מבואר לעיל (בריש ת' נג):

יא שאלת: כמה צריך קינה המכין אחר השחיטה? ובמה מקנתו?

תשובה: אויר כל שחיתת בהטה צריך

המקין בשער הבחתה הייטב, דאס לא קנוו בדבר קשה, או מזגא הבחתה טריפה, אסור לשחותם בסכין זו או איבר הדיזע יפה יפה. ואם יטרש נ' בדמעות זה אויזן בלא הקינה או אלה בינוויים. אז צריך המכין דבעל, או נעיצה י' פעמים רקע קשה עכ'ם, לשחות בו בהטה בשורה. ואם לא נעץ ולא כל אויר שחיתת נ' טריפות, או לא הדיזע אויר טריפה אותה, קליטת בית השחיטה (^{טט}) ובעווף איצ' בתחילת קינה דלא ב' טריפות. מידן אם נתגלה בידו, צריך שיקנה הסכין בדבר קשה, ולא מהני הקינה בונצת העוף (^{טט}):

טט שאלת: אויז דם צריך ביפוי וברכה? ואיזו בלא ברכה?

טט שאלת: מיא. מצות עשה מהית שחוחות זו או עוף צריך שיבסה עכ'ם מקצת מדם האנטש (^{טט}) שורוא דם מליח ונט דם רטיטין הבא אחר הקילוח (^{טט}) וקדום שמכסהה הנגיד: באיז אמיה אקייז על ביפוי דם בעפר (^{טט}). וזוקא זו, קונה הבהיר דחויבן בכינוי, אבל אם נתגלה בשחיטה, או שיזוז שהוא טריפה, פטור מלובשות (^{טט}):

טט כל היכא שיש ספק אם חייב לכמות, בין שיש ספק בבעל, חז' עצמן אם הוא מטען והזיב בכינוי, דהינו ספק בהטה, ספק